

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **TEXTRON CONSULTING s.r.o.**, IČO: 29199727
sídlem Revoluční 1082/8, Praha 1

zastoupeného Mgr. Františkem Drlíkem, advokátem
sídlem nám. Míru 137/9, Šumperk

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2015, čj. 33545/ENV/14, 758/570/14

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále též „žalovaný“) ze dne 24. 6. 2015, čj. 33545/ENV/14, 758/570/14 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Olomouc (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 7. 2. 2014, čj. ČIŽP/48/OOL/SR02/1303269.006/14/OMV (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“).

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 180 000 Kč za správní delikt podle § 4 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 282/1991 Sb.**“), spočívající v tom, že žalobce vlastním zaviněním v měsících červnu a červenci 2013 přibližováním dříví z těžby poškodil lesní pozemky parcelní čísla 752, 790, 753, 791 (vše v katastrálním území Krumsín) a ohrozil životní prostředí v lese, přičemž svým jednáním vytvořil podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů. Žalobce měl podle výroku Prvostupňového rozhodnutí přibližováním dříví ke zpevněné cestě do Krumsína závažně poškodit lesní pozemky parcelní číslo 752 (porostní skupina 718 Di9, na ploše cca 115 m²), parcelní číslo 790 (porostní skupina 718 Ff11, na ploše cca 400 m²), parcelní číslo 753 [porostní skupina 718 Di9, na ploše cca 480 m² a v délce cca 45 m vytlačenými kolejemi o šířce cca 0,6 m a hloubce 0,3 m nacházejícími se mezi zpevněnou komunikací a lesní cestou (přibližovací linkou)], a parcelní číslo 791 (porostní skupina 718 Fg11, na ploše cca 840 m²). Celková plocha lesního stanoviště poškozená pojezdem těžké mechanizace činila cca 1835 m², přičemž hloubka tohoto poškození dosahovala až 0,5 m. Popsaný stav trval od července 2013 k datu vydání rozhodnutí. Podle výroku Prvostupňového rozhodnutí tímto jednáním žalobce vytvořil podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů, konkrétně vystavením lesního stanoviště nepříznivému vlivu biotického činitele (buřeně) a abiotických činitelů (vody a sucha) ohrozil plynulé plnění funkcí lesa (především funkci půdoochrannou, vodohospodářskou, stabilizační a biologickou - produkční).
3. Žalovaný Napadeným rozhodnutím odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí zamítl a Prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval předchozí průběh řízení, shrnul závěry uvedené v Prvostupňovém rozhodnutí a sumarizoval námitky, které žalobce v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí vznesl.
5. K námitce žalobce, že opětovně (jako již v probíhajícím řízení o pokutě) namítá a nesouhlasí s tím, že by se dopustil vlastní činností ohrožení životního prostředí v lese, a že se žádného správního deliktu nedopustil, neboť se nedopustil ani žádného protiprávního jednání, žalovaný uvedl, že ji nelze přijmout. Především zdůraznil, že žalobce v průběhu správního řízení, a to ani v návaznosti na doplnění dokazování v odvolacím řízení, žádné námitky nevznesl, nařízeného ústního jednání se neúčastnil, požadované podklady nedoručil a svých práv podle ustanovení § 36 odst. 1, 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), přes opakovaná poučení nevyužil.
6. Dále žalovaný k takto vznesené námitce uvedl, že ze spisu ve věci je zřejmé (a potvrdilo se to i v rámci doplnění spisu po podaném odvolání), že těžbu na všech dotčených lesních pozemcích parcelní čísla 752, 790 (oba ve vlastnictví pana M. Z.) a parcelní čísla 753 a 791 (oba ve vlastnictví žalobce), vše v katastrálním území Krumsín, zajišťoval a organizoval žalobce. Žalovaný v tomto směru zdůraznil, že pro prokázání odpovědnosti za zjištěný skutek ve smyslu ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb. nebylo rozhodující, zda těžbu a přibližovací práce provedl žalobce přímo sám, či si pro tuto činnost někoho zjednal a pověřil ho provedením této činnosti. Ač mu bylo správním orgánem prvního stupně v rámci doplnění dokazování v odvolacím řízení uloženo, aby předložil na podporu svých tvrzení listinné důkazy, žalobce tak neučinil, přičemž uvedl, že žádné takové doklady neexistují (nedisponuje jimi). Žalovaný poukázal na to, že součástí spisu je vyrozumění o záměru provést předmýtní úmyslnou těžbu na pozemcích parcelní číslo 753 a parcelní číslo 791, které bylo příslušnému orgánu státní správy lesů (Městskému úřadu Prostějov) žalobcem doručeno dne 5. 3. 2013, přičemž orgán státní správy lesů souhlas s provedením těžby udělil dne 18. 3. 2013. Z úřední

činnosti správních orgánů je dle žalovaného známo, že žalobce nakupuje lesní pozemky za účelem těžby lesních porostů. V daném případě žalobce podle žalovaného získal lesní pozemky parcelní čísla 753 a 791 v katastrálním území Krumsín na základě kupní smlouvy ze dne 25. 2. 2013. Jak dle žalovaného vyplývá ze „Záznamu z podání vysvětlení“ porízeného podle ustanovení § 137 správního řádu (následně potvrzeného svědeckou výpovědí porízenou podle ustanovení § 55 správního řádu), žalobce nabídl panu M. Z. vytěžení dříví z jeho pozemků (sousedních pozemků žalobce) a na základě této nabídky pan M. Z. požádal dne 14. 5. 2013 orgán státní správy lesů o povolení těžby dřeva. Těžební práce, včetně přibližování, proběhly podle žalovaného na přelomu června a července. Pan M. Z. přitom jak v rámci podání vysvětlení, tak i následně v rámci svědecké výpovědi označil žalobce za iniciátora záměru těžby a toho, v jehož zájmu k těžbě došlo, a to nejen na pozemcích ve vlastnictví žalobce, ale nakonec i na pozemcích v jeho vlastnictví. Žalovaný uvedl, že pokud si žalobce na vlastní práce zjednal jakoukoli třetí osobu a snaží se v rámci podaných odvolacích námitek zpochybnit svou odpovědnost za vzniklý stav, nepředložil správnímu orgánu prvního stupně (ač byl k tomu vyzván) jakékoli doklady o takovém stavu (např. smlouvu o provedení prací, ze které by byly zřejmé např. i podmínky smluvního ujednání z hlediska povinností minimalizujících negativní dopady na lesní pozemky, či údaje o finanční úhradě za provedené práce) a bylo tak zřejmé, která třetí osoba měla tyto práce provádět (ani žádnou takovou třetí osobu nikdy v průběhu správního řízení ve věci neuvedl). Žalovaný uzavřel, že žalobce zcela nezpochybnitelně těžební práce a s tím související přibližování v daném lokalitě zajišťoval. Námítky uplatněné v podaném odvolání, že pachatelem deliktu tedy nebyl žalobce (a že správní orgán prvního stupně tento stav dostatečně neprokázal), případně, že je třeba se ubírat k osobě, která se takového jednání dopustila, podle žalovaného nelze považovat za věrohodné, ale pouze za účelové se snahou zpochybnit postup prokazování v rámci správního řízení ve věci. Žalovaný nepochyboval o tom, že těžba včetně přibližování probíhala z podnětu žalobce a na základě jeho plného vědomí a že tyto práce žalobce zajišťoval. Ostatně i z výslechu svědka podle žalovaného vyplývá, že panu M. Z. byla částka (na základě předloženého číselníku vytěženého dříví a po vypořádání nákladů spojených s těžbou) vyplacena přímo na ruku panem V. (do 24. 6. 2013 jednatelem žalobce). Pro úplnost žalovaný zdůraznil, že z celkové plochy lesního stanoviště poškozeného pojezdem těžké mechanizace, tj. cca 1835 m², připadá 1320 m² na pozemky ve vlastnictví žalobce. Ze spisu je dle žalovaného zřejmé, že k těžbě došlo v průběhu června a července 2013, přitom ještě 3. 12. 2013, kdy na místě proběhlo inspekční šetření, podle žalovaného prokazatelně nedošlo k nápravě negativního stavu. Žalobce podle žalovaného na svých pozemcích nezajistil plnění všech funkcí lesa (mimo jiné např. půdoochrannou, vodohospodářskou).

7. Žalovaný se rovněž neztotožnil s námitkami, jimiž žalobce zpochybňoval, že by se dopustil vlastní činností ohrožení životního prostředí v lese, a poukazoval na to, že si správní orgán prvního stupně odporuje v tom, zda mělo dojít k poškození či ohrožení životního prostředí. Ze spisu ve věci a z výroku Prvostupňového rozhodnutí je dle žalovaného prokazatelně a dostatečným způsobem zřejmé, že pokuta byla uložena za ohrožení životního prostředí. K tomuto ohrožení došlo podle žalovaného nadměrným a velmi výrazným poškozením lesního pozemku v důsledku přibližování (jeho rozježděním, vytlačěním kolejí až do hloubky 50 cm, narušením půdního profilu). Z uvedeného je dle žalovaného zřejmé, že použití pojmů „ohrožení“ a „poškození“ je jednoznačné. V důsledku přibližování došlo k takovému negativnímu dopadu na lesní pozemek (a tím i na celé toto stanoviště), že zcela prokazatelně byl výrazně narušen půdní profil lesního pozemku (vytlačěním kolejí až do hloubky 50 cm), a došlo tak podle žalovaného k narušení příznivých fyzikálních a biologických vlastností půdy, přičemž tento stav ve svém důsledku neznamená pouze dopad popsany v Prvostupňovém rozhodnutí, ale může dojít i ke zhoršení podmínek pro zdárné následné zalesnění poškozených pozemků (a tím i k možnému negativnímu dopadu na stabilitu a plnění všech funkcí pozemků okolních). Rozsah a charakter způsobených škod je dle žalovaného nejen

evidentní ze zákresu, který tvořil přílohu „Zápisu z inspekčního šetření“, ale je rovněž dostatečně zachycen na fotografiích pořízených při tomto inspekčním šetření (viz např. součást spisu ve věci 3/5 – 3/9). Ohrožení životního prostředí v lese v důsledku přibližování po těžbě na dotčených lesních pozemcích, které zajišťoval žalobce, tedy bylo podle žalovaného dostatečným způsobem prokázáno. Ke zpochybňování hloubky vytlačených kolejí (až 50 cm) žalovaný odkázal na výrok rozhodnutí, že kterého je zřejmý zjištěný stav na jednotlivých pozemcích, přičemž stejně tak je vzniklý stav zřejmý i z odůvodnění tohoto rozhodnutí.

8. K dalším námitkám žalobce, zpochybňujícím postup prokazování skutkové podstaty správního deliktu a odpovědnosti žalobce za tento stav žalovaný konstatoval, že v Prvostupňovém rozhodnutí je jasně popsán následek zjištěného stavu jako znak objektivní stránky deliktu ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb. Ze spisu je dle žalovaného zřejmé, že po celou dobu správního řízení ve věci měl žalobce právo se seznámit se všemi podklady spisu ve věci a měl právo se k nim vyjádřit. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Důvody pro vydání rozhodnutí jsou dle žalovaného konkrétní, vycházejí z provedeného dokazování a vše je doloženo v podkladech správního řízení ve věci, respektive v odůvodnění rozhodnutí, přičemž žalovaný se s úvahami správního orgánu prvního stupně ztotožnil. Z odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů správní orgán prvního stupně vycházel, resp. které podklady tvoří součást spisu ve věci. Zpochybňoval-li žalobce jejich zákonnost, nelze těmito námitkami podle žalovaného vyhovět. Žalovaný uvedl, že neshledal, že při prokazování správního deliktu správní orgán prvního stupně postupoval v rozporu se zásadami správního řízení upravenými v § 2, § 3 a § 50 odst. 1 správního řádu. Žalovaný doplnil, že povinnost uložená správnímu orgánu v ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu je projevem zásady vyšetřovací, jež opravňuje orgán, který vede řízení ve věci, opatřovat si podklady pro své rozhodnutí nezávisle na vůli účastníků řízení. Správní orgán prvního stupně postupoval podle žalovaného v souladu s uvedenými zásadami; o všech podkladech správního řízení ve věci byl žalobce informován a byla mu dána možnost se k nim vyjádřit. Jeho práva tedy nebyla podle žalovaného krácena. V odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí jsou dle žalovaného podrobně popsány úvahy, jakým způsobem správní orgán prvního stupně jednotlivé závěry a jednotlivá zjištění v podkladech hodnotil. Všechny závěry zjištěné a prokázané v rámci správního řízení byly dále dle žalovaného „jasně prokázány i v doplnění podkladů“ v rámci odvolacího řízení v souladu s § 86 odst. 2 správního řádu.
9. S poukazem na § 5 odst. 1 zákona č. 282/1991 Sb. pak žalovaný uvedl, že z odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že se správní orgán prvního stupně zabýval všemi tam uvedenými aspekty a důvody pro stanovení výše pokuty dostatečně popsal. Postupoval tedy v rozsahu zákonem stanovených kritérií. Současně též podrobně zkoumal, zda výše pokuty nemůže být v daném případě likvidační. Žalovaný přitom shledal závěry o výši pokuty věcně i právně správnými.

III. Žaloba

10. Žalobce v podané žalobě předeslal, že „odkazuje na všechna svá dosavadní vyjádření, přičemž je činí součástí této žaloby“.
11. Žalobce uvedl, že namítá a nesouhlasí s tím, že by se dopustil vlastní činností ohrožení životního prostředí v lese. Namítl, že se žádného správního deliktu nedopustil, neboť se nedopustil ani žádného protiprávního jednání. Rozhodnutí správních orgánů tak podle žalobce porušují zásadu legální licence ve spojení se zásadou taxativního výčtu veřejnoprávních pravomocí tak, jak je stanoví čl. 2 odst. 3 a 4 Ústavy ČR a čl. 2 odst. 2 a 3 Listiny základních práva a svobod.

12. Uvedená rozhodnutí jsou dle žalobce dále stížena rovněž vadou absentující jasné a nezaměnitelné totožnosti skutku a ukrácení procesních práv žalobce. Žalovaný i správní orgán prvního stupně soudu se v rámci odůvodnění svých rozhodnutí podle žalobce nevyřadili s provedenými důkazy, platnou právní úpravou, ale především se všemi vyjádřeními žalobce, čímž porušili § 68 odst. 3 správního řádu.
13. Žalovaný se dále dle žalobce nedostatečně vypořádal s námitkami, které byly uvedeny v odvolání. K právním otázkám se vyjádřil podle žalobce zcela nedostatečně. Žalobce v této souvislosti doplnil, že správní orgán je povinen postupovat v souladu s § 3 a § 50 odst. 3, § 51 odst. 1 a § 52 správního řádu, tj. zjistit skutkový stav věci, o kterém nebudou důvodné pochybnosti, a to v neprospěch i ve prospěch účastníka řízení. Správní orgán prvního stupně se s vyjádřením žalobce podle jeho přesvědčení nejen vůbec nevyřadil, ale skutkový stav vůbec nezjišťoval. Ve správním trestání přitom dle žalobce platí nejen zásada *in dubio pro reo*, ale především presumpce nevin.
14. Pochybení žalovaného dále spatřoval žalobce v tom, že nepřezkoumal Prvostupňové rozhodnutí v souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu, tj. v plném rozsahu a v plném rozsahu jeho námitek, a nevyvodil z něj příslušné závěry, jak navrhoval žalobce v odvolání. Výklad žalovaného v odůvodnění Napadeného je dle žalobce zcela nelogický, a to pokud jde o přenášení důkazního břemene na žalobce, nesprávné hodnocení důkazů (zejm. vyjádření žalobce) a nedostatečné vypořádání se odvolacími důvody a námitkami.
15. V řízení, kde má být uložena povinnost z moci úřední, je dle žalobce nutno provést všechny důkazy, které jsou nutné ke zjištění skutkového stavu, a to i bez návrhu účastníka řízení, přičemž se může jednat o skutečnosti svědčící jak v jeho prospěch, tak v neprospěch. Napadené rozhodnutí žalovaného přitom podle žalobce v žádném případě dostatečně neodůvodňuje vztah mezi skutkovým zjištěním orgánu prvního stupně a úvahou při hodnocení důkazů a závěry učiněnými tímto správním orgánem, neboť se k řadě z nich nevyjadřuje vůbec.
16. Žalobce tak pokládal obě rozhodnutí za nezákonná, neboť byla porušena a krácena jeho procesní práva takovým způsobem, že nebylo postupováno v souladu s veřejným zájmem a právním pořádkem České republiky jakož i předpisy Evropské unie společenství, nebyly šetřeny a hájeny zájmy žalobce, správní orgány nedostály výkonu správy, jež má být službou veřejnosti, žalobce byl v nerovném postavení, nebyla mu poskytnuta přiměřená pomoc a poučení, ze strany správního orgánu, úkony správního orgánu nebyly činěny s dostatečným předstihem tak, aby mohl žalobce účinně uplatňovat svá práva, dále žalobce nebyl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí před jeho vydáním (změna rozhodnutí), jeho vyjádření spolu s námitkami nebylo správním orgánem vypořádáno v rámci odůvodnění, dále nebyl zjištěn skutkový stav, o němž by nebyly důvodné pochybnosti, bylo rozhodováno na základě částečně nezákonných důkazů, rozhodnutí bylo částečně neodůvodněno, a dílem vnitřně rozporné, správními orgány došlo k porušení zásady ust. § 2 odst. 1 a 2 správního řádu, dále zásady legitimního očekávání dle ust. § 2 odst. 4 správního řádu a především upření práva na obhajobu a spravedlivý proces žalobce. Skutkový stav zjištěný žalovaným je dle žalobce v rozporu se spisy. Rozhodnutí správních orgánů jsou pak podle žalobce diskriminační a šikanózní. Veškeré vady svědčí dle žalobce o tom, že došlo k podstatnému porušení ustanovení o průběhu řízení v obou stupních a takovým vadám řízení, které má za následek nezákonné rozhodnutí resp. jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodu, nezákonnost a částečně nesrozumitelnost.
17. Žalobce dále namítal, že z obsahu spisu je zřejmé, že rozhodující správní orgán má sám pochybnost o tom, kdo se jednání skutečně dopustil (účastník řízení to však nebyl), proto i v zahájení řízení konstatuje, že „ohrožení začalo“. Následně uvádí, že „účastník řízení těžil“,

- ačkoliv účastník řízení netěžil, a v žádné těžbě ani nepokračoval, neboť takovou těžbu ani nezapočal.
18. Správní orgán prvního stupně podle žalobce nemá jasno ani v otázce hloubky poškození (vytlačení kolejí), protože uvádí údaj 0,30 m i 0,50 m. Samotné vytlačení kolejí (stav v terénu) přitom podle žalobce nelze činit totožným s ohrožením životního prostředí.
  19. Žalobce dále namítal, že spatřuje-li správní orgán prvního stupně v jednání protiprávnost, pak je třeba se ubírat k osobě, která se takového jednání dopustila. Žalobce to však není.
  20. Žalobce rovněž uvedl, že argumentace správního orgánu prvního stupně zápisem z inspekčního šetření je zcela zavádějící. Namítal, že se nejednalo o kontrolu dle zákona o státní kontrole, ať již ve formálním či materiálním smyslu. Nejednalo se rovněž ani o zajištění důkazu dle správního řádu (před zahájením řízení). Uvedený podklad je tedy dle žalobce nezákonný (jedná se o paakt bez právního významu), jakož je nezákonný i celý průběh dokazování.
  21. Žalobce dále poukázal na to, že skutečnost, zda podal vlastník lesa vyrozumění o záměru provést těžbu, nelze zaměňovat s tím, kdo takovou těžbu skutečně provedl. Žalobce to podle svých žalobních tvrzení nebyl a správní orgán prvního stupně nic takového neprokázal.
  22. Konstatuje-li správní orgán prvního stupně, že došlo k poškození plochy (lesního pozemku) pojezdem těžké mechanizace, žalobce uvedl, že odhlédne-li od toho, že si správní orgán prvního stupně odporuje v tom, zda tedy došlo k poškození životního prostředí, či jeho ohrožení, nevypořádal se (neprokázal) správní orgán prvního stupně se skutečností, jaké konkrétní osobě lze přičítat pojezd těžké mechanizace, tedy naříkané (protiprávní) jednání.
  23. Žalobce dále uvedl, že nezákonnost postupu správního orgánu prvního stupně „*spatřuje také ohledně jakýchkoli zážnamů o podání vysvětlení a zápisů z inspekčních šetření, neboť ani v jednom případě se nejedná o procesně způsobilé a použitelné důkazy ve smyslu ustanovení správního řádu*“.
  24. Rovněž namítl, že byť byl postup správního orgánu prvního stupně nezákonný, tak i tímto nezákonným postupem bylo zjištěno, že těžbu a přibližování prováděly třetí subjekty. Toto je však dle žalobce jasný důkaz o tom, že se žalobce žádného správního deliktu nedopustil, a tedy správní řízení mělo být z tohoto důvodu zastaveno. Žalobce uvedl, že „*se nemůže zbavit pocitu, že mu byla pokuta i nápravné opatření uloženo tzv. na truť*“. Dále uvedl, že „*postupoval-li tedy někdo protiprávně, byla to sama ČIŽP, která uvedla, že od místního šetření (účastník řízení neví, co tento pojem znamená, a právní úprava jej nezná) a ústního jednání ustoupila (tj. neprovedla je), protože provedla vlastní šetření a okolnosti jsou jí známy. Jedná se o naprosté porušení mezí správního uvážení, která je zaměněna za volnou úvahu ve věci*“.
  25. Žalobce konečně namítal, že pokud se týče skutečnosti, že se žalobce nezúčastnil ústního jednání či se procesně nevyjadřoval, pak tato skutečnost nezbavuje správní orgán povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to zejména v řízení o uložení pokuty. Správní orgán nemůže nikdy podle žalobce na tuto roli rezignovat výmluvami na pasivitu žalobce. Úvahy žalovaného o dokazování jdou dle žalobce mimo rámec správního trestání, jakož i platné právní úpravy. Žalovaný pak dle žalobce zcela pomínil jeho námítky, a s většinou z nich se prakticky nevypořádal vůbec.

IV. Vyjádření žalovaného

26. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 9. 11. 2015 ve vztahu ke skutkovým zjištěním a jejich následné právní kvalifikaci plně odkázal na odůvodnění Napadeného rozhodnutí.
27. Zdůraznil, že žalobní námítky jsou obsahově totožné s námítkami vznesenými v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

28. K námitce žalobce, že se nedopustil vlastní činností ohrožení životního prostředí v lese a že se tak tedy nedopustil ani žádného protiprávního jednání, žalovaný zopakoval závěry vyslovené na str. 7 – 8 Napadeného rozhodnutí.
29. Žalovaný s poukazem na § 2, § 4 a § 6 odst. 2 zákona č. 282/1991 Sb. uvedl, že není zřejmé, na základě jakých úvah se žalobce domnívá, že by správní orgán prvního stupně nebo žalovaný konali něco v rozporu s tím, co jim zákon ukládá, včetně vymezených pravomocí, a naopak nekonali pouze na základě (a v mezích) stanovených zákonem. Jednotlivá zmocnění správních orgánů jsou dle žalovaného jasně uvedena ve výrocích zpochybněných rozhodnutí.
30. Žalovaný nesouhlasil s tím, že by v Prvostupňovém rozhodnutí či Napadeném rozhodnutí nebyl jasně a nezaměnitelně vymezen skutek. V této souvislosti odkázal na výrok Prvostupňového rozhodnutí a na úvahy v odůvodněních obou rozhodnutí, které se k prokázání správního deliktu a odpovědnosti žalobce za tento správní delikt vztahují.
31. Neztotožnil se ani s námitkou, že by v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neuvedl informace o tom, jak se vypořádal s námitkami žalobce uvedenými v podaném odvolání.
32. Žalovaný dále uvedl, že k námitkám zpochybňujícím odpovědnost žalobce za zjištěný stav i námitkám zpochybňujícím, že jasně popsaným a definovaným stavem došlo v daném případě k ohrožení životního prostředí v lesích, se vyjádřil řádným způsobem na str. 7 - 9 odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Podle žalovaného jsou uvedené odkazy a úvahy dostatečné a je z nich zřejmé, z jakých důvodů nebylo možné námitkám uvedeným v odvolání vyhovět. Z těchto úvah a odkazů je podle žalovaného i zřejmé, že skutkový stav věci byl zjištěn způsobem, jak ukládá správní řád. V této souvislosti žalovaný doplnil, že pokud některé námitky byly obsahově totožné, případně se vztahovaly ke stejné problematice okruhů, žalovaný se s nimi vypořádal společně, tj. podle skutečného obsahu jednotlivých námitek.
33. Žalovaný nesouhlasil s názorem žalobce, že by v daném případě mohlo být důkazní břemeno přenášeno na žalobce. Odkázal přitom na obsah správního spisu a na odůvodnění Napadeného rozhodnutí.
34. Rovněž nebylo žalovanému zřejmé, na základě jakých úvah se žalobce domnívá, že by žalovaný postupoval v rozporu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí je dle žalovaného zřejmé, že se tak nestalo. V rámci odvolacího řízení žalovaný šetřil, zda byly správním orgánem prvního stupně splněny podmínky stanovené správním řádem. Bylo zjištěno, že v oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední byly uvedeny důvody zahájeného správního řízení a podklady, ze kterých správní orgán prvního stupně vycházel. Rovněž byla popsána podstata správního deliktu včetně specifikace právní normy. Přílohu tohoto oznámení tvořilo podle žalovaného podrobné poučení o základních právech a povinnostech účastníka řízení ve smyslu § 4 odst. 2 správního řádu (zejména ustanovení § 36 a § 38), a to včetně poučení o povinnosti nahrazení nákladů řízení ve smyslu ustanovení § 79 odst. 6 správního řádu. Žalobce měl možnost se ke zjištěným závěrům a podkladům správního řízení vyjádřit, případně podat námitky, a to po celou dobu správního řízení ve věci. Žalovaný zdůraznil, že nebylo shledáno porušení správního řádu tím, že by byl žalobce krácen na svých právech. Žalobce přitom byl podle žalovaného seznámen i se všemi doplňovanými podklady pořízenými ve smyslu ustanovení § 86 odst. 2 správního řádu a mohl se k nim vyjádřit ve smyslu ustanovení § 52 správního řádu. Jeho práva tak krácena nebyla. Doplňené podklady pak podle žalovaného potvrdily závěry, na základě kterých byl prokázán správní delikt a odpovědnost žalobce za tento správní delikt tak, jak bylo uvedeno v Prvostupňovém rozhodnutí.
35. V odůvodnění obou rozhodnutí jsou dle žalovaného dostatečným způsobem rozepsány jednotlivé souvislosti, které byly v průběhu správního řízení ve věci zjištěny, a jsou zde popsány i úvahy, jakým způsobem byly podklady správního řízení ve věci hodnoceny a jaký

význam byl při rozhodování jednotlivým podkladům přikládán. Podle žalovaného byl skutek popsán (a rovněž tak identifikován) dostatečným a zřetelným způsobem. Stejně tak byl podle žalovaného jasně a nezpochybnitelně v rámci celého správního řízení ve věci popsán zjištěný stav, a to např. přesným zákresem plochy poškozené porostní půdy, který tvořil přílohu zápisu z inspekčního šetření, či pořízenou fotodokumentací, který byl i předmětem ústního jednání. Podle žalovaného bylo dostatečným způsobem specifikováno i časové vymezení, ve kterém došlo k protiprávnímu jednání. V této souvislosti žalovaný odkázal na výrok Prvostupňového rozhodnutí i část jeho odůvodnění k výši ukládané pokuty podle ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 282/1991 Sb.

36. Žalovaný dále konstatoval, že skutkový stav není v rozporu se zjištěným stavem popsaným v podkladech spisu ve věci. Dle žalovaného není zřejmé, na základě jakých konkrétních odkazů (nikoli pouze obecně formulovaných) se žalobce domnívá, že by bylo možné postup správních orgánů označit za diskriminační či šikanózní. Žalobce byl dostatečným způsobem poučen o svých právech s tím, že i když svých práv nevyužil (např. se nevyjadřoval), je ze spisu i z Prvostupňového rozhodnutí zřejmé, že byly zjištěny v dané věci všechny rozhodné okolnosti ve prospěch i neprospěch žalobce i bez jeho návrhů. Skutková podstata správního deliktu (a odpovědnost žalobce za tento stav) byla dle žalovaného prokázána dostatečným způsobem.

V. Jednání

37. Při ústním jednání konaném dne 21. 2. 2019 setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích a na argumentaci uvedené v jejich písemných podáních.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

38. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
39. Soud předem vlastního posouzení žalobních námitek konstatuje, že žalobce formuloval v podané žalobě žalobní námitky dvěma způsoby, a to jednak formou prostého odkazu na obsah svých podání ve správním řízení, a dále prostřednictvím přímo v žalobě uplatněných konkrétních námitek proti Napadenému rozhodnutí. V rámci posléze uvedené skupiny lze přitom rozlišit námitky, které jsou opakováním odvolací argumentace [především na str. 3 – 4 podané žaloby], a námitky, které žalobce v žalobě uplatnil nově.
40. Soud podotýká, že Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně judikoval, že žalobní body musí žalobce koncentrovat přímo v podané žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (srov. závěry vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu 13. 12. 2005, sp. zn. 2 Afs 26/2005, ze dne 30. 4. 2012, čj. 4 As 5/2012 - 22, či ze dne 29. 11. 2012, čj. 5 As 117/2011 - 223). Za řádně uplatněný žalobní bod tedy nelze považovat pouhý odkaz na argumentaci vznesenou v podáních v rámci správního řízení, a to ani v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Uvedený právní názor, vyplývající z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, byl přitom opakovaně potvrzen i po vydání rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78, který pojem žalobní bod vykládá extenzivněji a liberálněji (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, čj. 5 Afs 12/2015 - 39, či ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31). Z uvedených důvodů tedy soud nepřistoupil k tomu, aby na základě odkazu na „*všechna...dosavadní vyjádření*“ uvedeného na str. 2 žaloby posuzoval důvodnost těch námitek vznesených v blíže neoznačených podáních žalobcem ve správním řízení, které žalobce v žádné formě nereprodukoval v podané žalobě.
41. Jinak však soud musel postupovat v případě námitek vznesených na str. 3 – 4 podané žaloby. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31, žalobci

nic nebrání v tom, aby v rámci žalobních bodů zopakoval své argumenty vyjádřené v průběhu řízení před správními orgány, musí však vzít v úvahu, že žalobou napadá právě rozhodnutí o odvolání, které jeho ve správním řízení uplatněné argumenty vypořádává (nebo nevypořádává) a žalobní body se musí vztahovat právě k obsahu napadeného rozhodnutí, případně k postupu žalovaného správního orgánu při vydání napadeného rozhodnutí (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2013, čj. 4 As 78/2012 - 125). Žalobce sice do podané žaloby převzal argumenty, jež uváděl v odvolání, nicméně ve světle závěrů vyslovených v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31, a tam citované judikatury to v tomto konkrétním případě podle soudu postačilo k naplnění podmínky stanovené v § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ze žalobcových tvrzení je totiž seznatelné, z jakých (především právních) důvodů považuje rozhodnutí správních orgánů za nezákonná. I přestože žalobce v žalobě nereagoval na argumenty uvedené žalovaným v Napadeném rozhodnutí, je z jeho tvrzení, resp. setrvání na předchozí právní argumentaci, zřejmé, v čem spatřuje nezákonnost Napadeného rozhodnutí, resp. Prvostupňového rozhodnutí. Tyto námitky je tedy třeba považovat za řádně uplatněné žalobní body (k otázce způsobu specifikace těchto žalobních bodů ovlivňujícímu rozsah přezkumu však srov. dále).

42. V logice uspořádání žalobních bodů zdejší soud předně přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobce v obecné rovině namítal, že se žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nevypořádal s námitkami vznesenými žalobcem v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí.
43. Soud podotýká, že žalobce uvedenou námitku v různých podobách vznesl v podané žalobě na několika místech. Žalobce na str. 2 v pátém odstavci namítal, že žalovaný i správní orgán prvního stupně soudu se v rámci odůvodnění svých rozhodnutí podle žalobce nevypořádali s provedenými důkazy, platnou právní úpravou, ale především se všemi vyjádřeními žalobce, čímž porušili § 68 odst. 3 správního řádu. Na str. 2 v šestém odstavci pak namítal, že se žalovaný s námitkami, které byly uvedeny v odvolání, nedostatečně vypořádal, resp. že k právním otázkám se vyjádřil zcela nedostatečně. V následujícím odstavci žalobce poukazyval na to, že se správní orgán prvního stupně vůbec nevypořádal s vyjádřením žalobce. V osmém odstavci na str. 2 podané žaloby žalobce opětovně namítal, že žalovaný nepřezkoumal Prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu jeho námitek, a poukazyval na nedostatečné vypořádání se odvolacími důvody a námitkami. Obdobné námitky žalobce vznesl rovněž v prvním odstavci na str. 3 podané žaloby (jeho vyjádření spolu s námitkami nebylo správním orgánem vypořádáno v rámci odůvodnění rozhodnutí, rozhodnutí bylo částečně neodůvodněno, a dílem vnitřně rozporné, rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodu a nesrozumitelnost).
44. Soud k takto obecně vzneseným námitkám podotýká, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
45. Pokud se tedy žalobce v tomto směru omezil na paušální a blíže nerozvedený poukaz na nevypořádání resp. zcela nedostatečné vypořádání blíže neoznačených námitek, nezbylo soudu, než v obdobně obecné rovině konstatovat, že Napadené rozhodnutí ani Prvostupňové rozhodnutí takovou vadou netrpí.
46. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní

důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006-63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. náleží Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, náleží Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, náleží Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, náleží Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, náleží Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či náleží Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).

47. Dle Městského soudu v Praze však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala.
48. Soud ověřil, že žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neopomněl reagovat na všechny uplatněné odvolací námitky. Každou z těchto odvolacích námitek se žalovaný zabýval, byť tak v některých případech učinil společně s ohledem na obsahovou souvislost jednotlivých námitek, vyslovil k nim své závěry, přičemž připojil úvahy, jimiž byl při vypořádání té které námitky veden.
49. Žalobce ostatně v podané žalobě neoznačil odvolací námitky, které snad zůstaly dle jeho názoru zcela nevypořádány, resp. které měly být dle jeho žalobních tvrzení vypořádány zcela nedostatečně. Polemika žalobce je dle přesvědčení soudu spíše polemikou se závěry správních orgánů o posouzení právních otázek. V daném případě tak soud nemohl žalobci přisvědčit, že by žalovaný z žalobcem popsaných důvodů zatížil Napadené rozhodnutí tak zásadními nedostatky odůvodnění, že by je bylo nutno pro nepřezkoumatelnost zrušit. Napadené rozhodnutí není stíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů spočívající v nedostatečném vypořádání procesní argumentace žalobce, ani pro jeho nesrozumitelnost.
50. Pokud jde o žalobní námitky poukazující na nedostatek vypořádání procesní argumentace uplatněné žalobcem v řízení vedeném správním orgánem prvního stupně, soud nad rámec uvedeného ve shodě s žalovaným zdůrazňuje, že správní orgán prvního stupně nemohl zatížit Prvostupňové rozhodnutí takovým nedostatkem za situace, kdy žalobce v průběhu správního řízení až do vydání Prvostupňového rozhodnutí žádné procesní vyjádření nepředložil a nevyužil svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, ač byl o tomto svém právu poučen. Správnímu orgánu prvního stupně tedy nelze v žádném ohledu vytýkat, že se v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí nevypořádal s obsahem vyjádření předložených žalobcem, pokud žalobce žádná taková vyjádření ani jiná procesní podání vůči správnímu orgánu prvního stupně neučinil. Žalovaný přitom správně na procesní pasivitu žalobce v odůvodnění Napadeného rozhodnutí opakovaně upozornil (srov. rovněž dále). Pokud tedy žalobce svými námitkami indikuje, že již v průběhu řízení vedeného správním orgánem prvního stupně vznášel konkrétní námitky proti postupu správních orgánů a proti jimi zastávaným závěrům (přičemž tyto jeho námitky zůstaly nevypořádány), je jeho žalobní tvrzení z vyložených důvodů v rozporu s obsahem správního spisu.

51. Soud dále přistoupil k posouzení důvodnosti klíčové skupiny námitek, jimiž žalobce poukazyval na to, že se předmětného správního deliktu svým jednáním nedopustil. Žalobce v tomto ohledu v podané žalobě reprodukoval již v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí vznesené námítky. Shodně jako v odvolání uvedl, že nesouhlasí s tím, že by se dopustil vlastní činností ohrožení životního prostředí v lese, a namítl, že se žádného správního deliktu nedopustil, neboť se nedopustil ani žádného protiprávního jednání (str. 2 třetí odstavec žaloby). Rovněž v tomto ohledu zopakoval další související námítky vznesené již v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí (str. 3 třetí, pátý, sedmý a osmý odstavec podané žaloby a str. 4 druhý odstavec podané žaloby), včetně námitek poukazujících na to, že se protiprávního jednání měly v daném případě dopustit žalobcem blíže neoznačené třetí osoby.
52. Zdejší soud předesílá, že žalobci byla uložena pokuta na základě § 4 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb., dle kterého v rozhodném znění platilo, že *„inspekce uloží pokutu až do výše 5 000 000 Kč právníkům nebo fyzickým osobám, které svým jednáním nebo opomenutím ohroží nebo poškodí životní prostředí v lesích tím, že vlastním zaviněním vytvoří podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů“*.
53. Soud připomíná, že správní soudy byly v minulosti nuceny se vypořádat se specifiky správního trestání v oblasti práva životního prostředí. Zdejší soud v tomto směru poukazuje především na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2011, čj. 1 As 86/2011 - 50, kde se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval otázkou rozložení deliktní odpovědnosti v oblasti práva životního prostředí a věnoval se mj. otázce relevantní pro rozhodnutí soudu v nyní posuzované věci, tj. možnosti postihu zadavatele (objednatele) určité činnosti, jejíž realizace jinou osobou (dodavatelem, zhotovitelem) měla ohrozit nebo poškodit některou ze složek životního prostředí.
54. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku zdůrazňoval preventivní funkci odpovědnosti v právu životního prostředí a od této funkce odvíjel princip precizního vymezení a stanovení primární povinnosti v zákoně a následné přesné zakotvení deliktní odpovědnosti. V této souvislosti upozornil na nejasné rozhranění odpovědnosti v případech, kdy lze uvažovat o více osobách jako pachatelích správního deliktu. V případě, který zvažoval, přitom šlo o rozdělení odpovědnosti mezi zadavatele prací a realizátora (resp. zhotovitele) či jiné osoby, jež provádějí zásahy na základě ujednání se zadavatelem. Řešení tohoto „problému“, považoval Nejvyšší správní soud za celospolečensky významné, neboť neefektivní nastavení právní odpovědnosti právě v právu životního prostředí nesvědčí účinné ochraně životního prostředí, ani spravedlivému rozložení odpovědnosti mezi subjekty vystupující v těchto procesech.
55. Nejvyšší správní soud v předmětném rozhodnutí i s poukazem na relevantní doktrinální názory k uvedené otázce uvedl, že *„na rozdíl od úpravy trestněprávní, neumožňují normy uplatňované při správním trestání zvažovat odpovědnost spolupachatele, případně návodce či organizátora, jak je tomu při trestání soudním. Absence obecného předpisu, jež by upravoval obdobné instituty i v oblasti správních deliktů, pak způsobuje nemožnost zohlednění skutečnosti, že se na jejich spáchání mohlo různým způsobem podílet vícero osob. Tento náhled se objevuje i v právní teorii: „Důvodem existence sporné právní otázky, tedy zda je odpovědný „ten, kdo držel pilu“ (resp. jiné deliktně významné jednání vlastním jménem fakticky provedl – zhotovitel díla), nebo „ten, kdo deliktně významné jednání inicioval“ (zadavatel díla), případně oba, je absence trestnosti účastenství (organizátorství, návod, pomoc) v oblasti správního trestání (na rozdíl od trestního práva). Zákon č. 114/1992 Sb. přitom ve většině případů neobsahuje skutkovou podstatu přestupku nebo jiného správního deliktu dopadající přímo na jednání zadavatele prací“*. Doplnil přitom, že *„je proto vzhledem ke výše uvedenému toho názoru, že by na úseku správních deliktů v oblasti ochrany životního prostředí ke vyššímu preventivnímu působení práva přispěla úprava odpovědnosti objednatelů díla, zvláště když ke protiprávnímu jednání dochází na jeho přímý pokyn a objednatel díla je často právě tou osobou, která má z protiprávního jednání mnohem větší prospěch než osoba, která porušení povinnosti konkrétně způsobila“*.

56. Zdejší soud při formulaci východisek rozhodných pro posouzení důvodnosti předmětného okruhu žalobních námitek nepřehlédl, že správní soudy ve své rozhodovací praxi připustily, že za určitých okolností může být pachatelem správního deliktu na úseku ochrany životního prostředí rovněž osoba zadavatele (objednatele) určité činnosti, jejíž realizace jinou osobou (dodavatelem, zhotovitelem) měla ohrozit nebo poškodit některou ze složek životního prostředí.
57. V naposledy citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že *„samozejmě je možné představit si situaci..., kdy by mohla nastoupit delikt ní odpovědnost realizátora i investora, a to například pokud by uvedené práce prováděli oba, resp. zaměstnanci obou subjektů, či kdy by zaměstnanci investora na místě samém řídili práce či dávali pokyny k provádění prací prováděných realizátorem“*
58. Shodný závěr potom plyne z rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 1. 1999, čj. 6 A 234/96 - 35, kde soud posuzoval situaci, kdy byl několika podnikatelskými subjekty na základě smlouvy o dílo s obcí jako objednatel proveden ořez dřevin. Dovedl přitom, že *„odpovědnost zadavatele prací vyloučit nelze“, „zejména pokud byla činnost prováděna podle požadavků zadavatele, za metodického dohledu jeho pracovníků a při předávání nebyly ze strany zadavatele vzneseny jakékoliv připomínky.*
59. Obdobné závěry pak podle přesvědčení zdejšího soudu plynou z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2009, čj. 9 As 50/2008 - 64, kde Nejvyšší správní soud připustil odpovědnost i jiných osob, a to protože nebylo dostatečně zdůvodněno, co bylo činností představující škodlivý zásah. Považoval přitom za významné, že práce sice fakticky provedla společnost najatá zadavatelem, avšak na jeho pokyn a po jím provedeném označení stromů určených k pokácení.
60. Rovněž v dalším rozhodnutí Nejvyšší správní soud akcentoval shora popsané limity spočívající v neexistenci zákonné úpravy spoluodpovědnosti za vznik závadného stavu v oblasti práva ochrany životního prostředí a upřednostnil výše akcentovaný zákaz rozšiřování odpovědnosti za správní delikt v důsledku nepřipustného použití analogie v neprospěch pachatele. V rozsudku ze dne 25. 2. 2015, čj. 1 As 236/2014 - 22, Nejvyšší správní soud v tomto směru uzavřel, že *„aby však bylo možné žalobkyni za takové jednání postihnout, bylo by zapotřebí využít některého z institutů trestního práva jako je účastenství, resp. organizátorství. Neexistuje totiž žádný kodex správního trestání, který by tyto instituty pro danou oblast zakotvoval. Zároveň však platí zákaz použití analogie k tíži pachatele (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 2. 2006, č. j. 11 Ca 227/2005 - 52). Nejvyšší správní soud má za to, že právě rozšíření odpovědnosti na žalobkyni by bylo nepřipustným použitím analogie, resp. nepřipustným rozšiřujícím výkladem“.*
61. Uvedené závěry byly opakovaně reflektovány v dalších rozhodnutích Nejvyššího správního soudu. V tomto ohledu zdejší soud poukazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2016, čj. 4 As 117/2016 - 26, kde Nejvyšší správní soud rovněž uvážil o tom, že objednatel těžební činnosti mohl být za správní delikt odpovědný, pokud se na vlastní těžební činnosti podstatnou mírou podílel, neboť ji prostřednictvím svého pověřeného zaměstnance kontroloval a řídil.
62. Z takto formulovaných judikatorních východisek, podle nichž může být pachatelem správního deliktu podle § 4 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb. jak zadavatel (objednatel) tak i dodavatel (zhotovitel) těžební činnosti, pak ve své rozhodovací praxi vychází i zdejší soud (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2016, čj. 9 A 151/2012 - 47). Neshledal přitom důvodu se od nich odchýlit ani v této věci.
63. Shora citované ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb. zakládá delikt ní odpovědnost té právnické nebo fyzické osoby, která svým jednáním ohrozí nebo poškodí životní prostředí v lesích tím, že vlastním zaviněním vytvoří podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů. Shodně jako právní normy, které byly základem posouzení ve výše

označených rozhodnutích Nejvyššího správního soudu, specificky nerozlišuje (jako tomu je v některých právních předpisech z jiných oblastí státní správy), zda v případech, kdy se na takové činnosti fakticky podílí více subjektů, je oním odpovědným subjektem zadavatel nebo objednatel činnosti, či ten, kdo takovou činnost fakticky vykoná. Sankční odpovědnost je nicméně primárně odvozena od jednání, kterým dojde k poškození nebo ohrožení životního prostředí v lesích vytvořením podmínek pro působení škodlivých činitelů.

64. Správní orgány v nyní posuzované věci žalobci vytýkaly, že se předmětného správního deliktu dopustil skutkem popsáním v Prvostupňovém rozhodnutí, tj. tím, že vlastním zaviněním v měsících červnu a červenci 2013 přibližováním dříví z těžby poškodil lesní pozemky parcelní čísla 752, 790, 753, 791 (vše v katastrálním území Krumsín) a ohrozil životní prostředí v lese, přičemž svým jednáním vytvořil podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů. Žalovaný přitom v odůvodnění Napadeného rozhodnutí v reakci na obsahově odpovídající námitky vznesené žalobcem v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah dospěl k závěru, že se předmětného správního deliktu skutečně dopustil právě žalobce (srov. závěry žalovaného rekapitulované výše v části II. tohoto rozsudku).
65. Jak bylo popsáno výše, žalobci v obecné rovině nic nebrání v tom, aby v rámci žalobních bodů zopakoval své argumenty vyjádřené v průběhu řízení před správními orgány, musí však vzít v úvahu, že žalobou napadá právě rozhodnutí o odvolání, které jeho ve správním řízení uplatněné argumenty vypořádává a žalobní body se musí vztahovat právě k obsahu napadeného rozhodnutí, případně k postupu žalovaného správního orgánu při vydání napadeného rozhodnutí (srov. Rovn
- 66.ěž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2013, čj. 4 As 78/2012 - 125).
67. Jakkoli je přitom z předmětné žalobní argumentace zřejmé, z jakých důvodů žalobce považuje Napadené rozhodnutí a Prvostupňové rozhodnutí v tomto ohledu za nezákonná, a předmětné žalobní námitky tedy je nutno považovat za řádně uplatněné žalobní body, omezuje zvolený způsob konstrukce žalobních námitek s ohledem na pravidla vyplývající z dispoziční zásady do značné míry prostor soudu při posuzování jejich důvodnosti.
68. Pokud žalobce namítal, že se předmětného správního deliktu, resp. odpovídajícího skutku nedopustil, resp. že těžbu a přibližování prováděly třetí subjekty, omezil se *de facto* na zopakování námitek vznesených v jeho odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí. Žalobce přitom v podané žalobě nijak nereagoval na závěry, které žalovaný k předmětným námitkám v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyslovil.
69. V tomto ohledu je třeba opětovně připomenout výše akcentovaný význam dispoziční zásady ovládající řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. s tím, že obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu, přičemž není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
70. Žalobce tím, že v žalobě v zásadě zopakoval námitky vznesené v podaném odvolání, aniž by reagoval na odůvodnění Napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný s předmětným okruhem námitek vypořádal a přezkoumatelným způsobem popsal a vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah vycházejících ze zjištění plynoucích z důkazních prostředků provedených v řízení uzavřel o nedůvodnosti tohoto okruhu námitek, značně snížil svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za něho nemohl domýšlet další argumenty.
71. Soud se tak mohl věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31).

72. V tomto směru soud konstatuje, že žalovaný zcela přezkoumatelným způsobem vysvětlil důvody, pro které neshledal námitky žalobce zpochybňující závěr o vině ve výroku Prvostupňového rozhodnutí specifikovaným skutkem důvodnými.
73. Soud shodně s žalovaným v míře obecnosti odpovídající vzneseným námitkám konstatuje, že obsah správního spisu dostatečně podporuje závěr o tom, že se žalobce skutkem popsáním ve výroku Prvostupňového rozhodnutí dopustil předmětného správního deliktu. Žalovaný zcela správně specifikoval poklady rozhodnutí a zjištění plynoucí z důkazních prostředků provedených ve správním řízení, na základě nichž v odůvodnění rozhodnutí popsáním způsobem dospěl ke skutkovému závěru o tom, že těžbu na všech dotčených lesních pozemcích parcelní čísla 752, 790 (oba ve vlastnictví pana M. Z.) a parcelní čísla 753 a 791 (oba ve vlastnictví žalobce), vše v katastrálním území Krumsín, zajišťoval a organizoval žalobce. Žalovaný v tomto směru mj. zcela správně poukázal na okolnosti plynoucí z kupní smlouvy ze dne 25. 2. 2013 stran pozemků parc. č. 753 a 791, ze skutečností týkajících se podnikatelské činnosti žalobce známých správním orgánům z úřední činnosti, z vyrozumění o záměru provést předmětný úmyslnou těžbu na pozemcích parc. č. 753 a parc. č. 791, ze žádosti pana M. Z. o povolení těžby dřeva ze dne 14. 5. 2013, a především pak z obsahu záznamu o podání vysvětlení pana M. Z. a z obsahu jeho svědecké výpovědi v rámci doplnění dokazování v odvolacím řízení, včetně okolností týkajících se výplaty finančního vypořádání žalobcem na základě předloženého číselníku vytěženého dříví po vypořádání nákladů spojených s těžbou.
74. Žalovaný přitom v tomto směru na základě shromážděných důkazů uzavřel, že žalobce byl iniciátorem záměru těžby a tím, v jehož zájmu k těžbě došlo, a to nejen na pozemcích ve vlastnictví žalobce, ale nakonec i na pozemcích ve vlastnictví pana M. Z.. V odůvodnění Napadeného rozhodnutí v návaznosti na rekapitulaci skutkových zjištění plynoucích z jednotlivých podkladů pro rozhodnutí, resp. z provedených důkazních prostředků žalovaný konstatoval, že žalobce zcela nepochybnitelně těžební práce a s tím související přibližování v daném lokalitě zajišťoval, že těžba včetně přibližování probíhala z jeho podnětu a na základě jeho plného vědomí. Zdůraznil, že pro prokázání odpovědnosti žalobce za zjištěný skutek ve smyslu ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb. nebylo rozhodující, zda těžbu a přibližovací práce provedl žalobce přímo sám, či si pro tuto činnost někoho zjednal a pověřil ho provedením této činnosti. Přitom žalovaný poukázal na závěry plynoucí z obsahu svědecké výpovědi pana M. Z., dle nichž svědek jednal o těžbě a přibližování se žalobcem, za kterého jednal pan V., který mu současně po provedení těžby vyplatil finanční vypořádání, přičemž pokud žalobce neprováděl práce sám, prováděl je jím najatý dodavatel, a všichni, kdo v lese pracovali, jednali na příkaz právě pana V., který přímo zadal, jaké délky a průměry budou zpracovány.
75. Žalobce proti uvedeným konkrétním skutkovým závěrům žádné konkrétní námitky nevznesl, nenamítal, že jsou tato skutková zjištění v rozporu se skutečným stavem věci, resp. že těžba a přibližování byly realizovány jinou osobou bez vědomí žalobce a nikoli na základě jeho pokynů (resp. pokynů osob za žalobce jednajících). Žádné podklady ani jiné návrhy relevantních důkazních prostředků přitom žalobce nepředložil ani v průběhu správního řízení, kde byl správním orgánem prvního stupně v rámci doplnění dokazování v odvolacím řízení vyzván k tomu, aby předložil na podporu svých tvrzení důkazy (k procesní pasivitě žalobce a otázkám souvisejícím s § 50 odst. 3 správního řádu srov. dále).
76. V tomto ohledu lze připomenout, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128).

77. Za této situace soud uzavírá, že Napadené rozhodnutí není zatíženo vadou nezákonnosti, pokud žalovaný shodně jako správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že se žalobce ve výroku Prvostupňového rozhodnutí identifikovaným skutkem dopustil správního deliktu podle § 4 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb. Správní orgány v daném ohledu podle přesvědčení soudu nevybočily ze shora popsaného judikатурního rámce týkajícího se otázky subjektu správního deliktu podle naposledy uvedeného ustanovení zákona č. 282/1991 Sb., z něhož vyplývá, že pachatelem předmětného správního deliktu může být nejen realizátor vlastní těžební činnosti, ale i osoba vystupující případně v roli jejího objednatele (zadavatele), pokud tato osoba udílí k těžební činnosti pokyny a dodavatel jedná podle těchto pokynů a zadání. Žalovaný tedy nepochybil, pokud uzavřel, že pro závěr o odpovědnosti žalobce za zjištěný skutek ve smyslu ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb. nebylo rozhodující, zda těžbu a přibližovací práce provedl žalobce přímo sám, či si pro tuto činnost někoho zjednal a pověřil ho provedením této činnosti, a to s přihlédnutím k tomu, že dle skutkových zjištění plynoucích z obsahu správního spisu žalobce, resp. za něj jednající fyzická osoba, tuto činnost organizoval a udílel k ní pokyny, a žalobce tyto skutkové závěry konkrétně nerozporoval. Žalovanému tedy nelze na skutkovém půdorysu nyní posuzované věci s ohledem na shora popsaný omezený prostor přezkumu daný žalobcem zvoleným způsobem formulace žalobních námitek vytýkat, že správní orgány v řízení nepostavily na jisto, na základě jakého konkrétního právního důvodu byla v dané lokalitě v rozhodném období nezjištěnými fyzickými osobami prováděna těžba a přibližování za situace, kdy obsah správního spisu svědčí o tom, že tyto fyzické osoby prováděly těžební činnosti na základě pokynů a podle zadání osoby jednající za žalobce.
78. S ohledem na uvedené závěry pak nemohl soud shledat důvodnou ani úzce související námitku, dle níž rozhodnutí správních orgánů porušují zásadu legální licence ve spojení se zásadou taxativního výčtu veřejnoprávních pravomocí tak, jak je stanoví čl. 2 odst. 3 a 4 Ústavy ČR a čl. 2 odst. 2 a 3 Listiny základních práva a svobod. Soud je z výše vyložených důvodů přesvědčen o tom, že správní orgány v závěru o odpovědnosti žalobce za správní delikt nepochybily a nepostupovaly teak v rozporu se zásadou enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, přičemž prokázané protiprávní jednání žalobce není kryto zásadou legální licence vyplývající z ústavního pořádku.
79. Soud rovněž nemohl přisvědčit žalobci ani v jeho obecné námitce poukazující na nedostatečně určité vymezení skutku. Se zřetelem ke shora popsaným východiskům vyplývajícím z role dispoziční zásady v tomto typu soudního řízení soud v míře obecnosti odpovídající obecnosti vznesené námitky konstatuje, že Prvostupňové rozhodnutí není v žádném ohledu zatíženo vadou nezákonnosti z důvodu nedostatečně určité specifikace skutku, kterým se žalobce dopustil předmětného správního deliktu. Vymezení skutku prostřednictvím identifikace místa, času, způsobu spáchání a popisu jeho následků, jak je rekapitulováno výše v části I. tohoto rozsudku, není zatíženo vadou, pro kterou by Napadené rozhodnutí nemělo v soudním přezkumu obstát.
80. Důvodnými soud neshledal ani námitky žalobce směřující proti porušení pravidel dokazování. Žalobce v tomto ohledu namítal, že správní orgán prvního stupně vůbec nezjišťoval skutkový stav. Poukazoval na to, že ve správním trestání platí nejen zásada *in dubio pro reo*, ale především presumpce nevinny. Měl za to, že výklad žalovaného v odůvodnění Napadeného rozhodnutí je zcela nelogický, a to pokud jde o přenášení důkazního břemene na žalobce a nesprávné hodnocení důkazů (zejm. vyjádření žalobce). Současně opakovaně poukazoval na povinnost správního orgánu postupovat v řízení o správním deliktu podle § 50 odst. 3 správního řádu. Měl za to, že Napadené rozhodnutí dostatečně neodůvodňuje vztah mezi skutkovým zjištěním orgánu prvního stupně a úvahou při hodnocení důkazů a závěry učiněnými tímto správním orgánem, neboť se k řadě z nich nevyjadřuje vůbec. Konečně namítal, že nebyl zjištěn

skutkový stav, o němž by nebyly důvodné pochybnosti, a bylo rozhodováno na základě částečně nezákonných důkazů.

81. Městský soud v Praze v obecné rovině přisvědčuje žalobci, že v řízení o uložení pokuty za správní delikt se uplatní žalobcem akcentované zásady. Nemohl se však ztotožnit s tím, že by pravidlům z těchto zásad vyvěrajícím správní orgány v daném řízení nedostály. Žalobci nelze v žádném ohledu přisvědčit v tom, že by správní orgán prvního stupně vůbec nezjišťoval skutkový stav. Soud výše k námitkám zpochybňujícím závěr o tom, že se žalobce předmětného skutku dopustil, vyložil, že obsah správního spisu v posuzované věci dostatečně podporuje závěr o tom, že se žalobce skutkem popsaným ve výroku Prvostupňového rozhodnutí dopustil předmětného správního deliktu. Neshledal přitom vady v postupu žalovaného, který dle shora uvedených závěrů zcela správně specifikoval poklady rozhodnutí a zjištění plynoucí z důkazních prostředků provedených ve správním řízení, na základě nichž v odůvodnění rozhodnutí popsaným způsobem dospěl ke skutkovému závěru o tom, že žalobce byl iniciátorem záměru těžby a tím, v jehož zájmu k těžbě došlo, těžbu na všech dotčených lesních pozemcích zajišťoval a organizoval, resp. že těžba včetně přibližování probíhala z jeho podnětu a na základě jeho plného vědomí. Soud přitom ze shora popsaných důvodů s ohledem na výše popsaná judikatorní východiska zdůraznil, že žalovanému nebylo možno vytýkat, že správní orgány v řízení nepostavily na jisto, na základě jakého konkrétního právního důvodu byla v dané lokalitě v rozhodném období nezjištěnými fyzickými osobami prováděna těžba a přibližování za situace, kdy obsah správního spisu svědčí o tom, že tyto fyzické osoby prováděly těžební činnosti na základě pokynů a podle zadání osoby jednající za žalobce. Žalobce přitom proti uvedeným konkrétním skutkovým závěrům žádné konkrétní námitky nevznesl.
82. Soud se tedy nemohl ztotožnit s námitkou, že by Napadené rozhodnutí trpělo žalobcem označenými vadami procesu dokazování. Jak bylo uvedeno výše, žalovaný zcela správně specifikoval poklady rozhodnutí a zjištění plynoucí z důkazních prostředků provedených ve správním řízení, na základě nichž v odůvodnění rozhodnutí popsaným způsobem dospěl k rozhodným skutkovým a navazujícím právním závěrům. Není pravdou, že by v tomto ohledu bylo Napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
83. Rovněž tak soud v míře obecnosti odpovídající námitce, že výklad žalovaného v odůvodnění Napadeného je zcela nelogický, a to pokud jde o přenášení důkazního břemene na žalobce a nesprávné hodnocení důkazů, podotýká, že ani tuto námitku nemohl shledat důvodnou. Závěry žalovaného jsou přezkoumatelným způsobem odůvodněny a odpovídají pravidlům logického usuzování. Obdobně soud neshledal důvodnou opět toliko obecnou námitku poukazující na to, že nebyl zjištěn skutkový stav, o němž by nebyly důvodné pochybnosti, resp. bylo rozhodováno na základě částečně nezákonných důkazů. Žalobce tyto své námitky nijak nerozvedl a domnělé vady nekonkretizoval. Soud proto i v tomto případě v odpovídající míře obecnosti uzavírá, že Napadené rozhodnutí takovými vadami zatíženo není.
84. Ani obecná námitka poukazující na neoprávněný přenos důkazního břemene není opodstatněná. Soud v tomto směru zdůrazňuje, že správní orgány nepřenášely v průběhu správního řízení na žalobce žádné důkazní břemeno. Napadené rozhodnutí ani Prvostupňové rozhodnutí v žádném ohledu nestojí na závěru, že se žalobci nepodařilo prokázat, že správní delikt nespáchal, resp. že neprokázal, která konkrétní jiná osoba se měla předmětného skutku dopustit. Z ničeho pak nevyplývá, že by správní orgány postupovaly v řízení v rozporu se zásadou vyplývající z § 50 odst. 3 správního řádu. Žalobce ostatně ani konkrétně neoznačuje jiné v úvahu připadající důkazní prostředky, které mohly a měly být ve správním řízení provedeny a jejichž provedením by bylo možno dospět k opačným skutkovým závěrům vylučujícím závěr o vině žalobce. Žádné takové podklady a důkazní prostředky přitom žalobce neoznačil ani k výzvě učiněné v rámci doplnění dokazování v odvolacím řízení. Žalovaný nicméně závěr o vině v souladu s dříve uvedeným v žádném případě nezaložil na neunesení

důkazního břemene žalobcem, ale na shora aprobovaném hodnocení obsahu konkrétních podkladů a zjištění plynoucích z provedení konkrétních důkazních prostředků ve správním řízení.

85. Soud ze shodných důvodů nepřisvědčil ani žalobní námitce poukazující na skutečnost, že neúčast žalobce na ústním jednání či nedostatek jeho procesního vyjádření nezabavuje správní orgán povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to zejména v řízení o uložení pokuty, přičemž správní orgán nemůže na tuto roli rezignovat výmluvami na pasivitu žalobce. Jak bylo uvedeno výše, závěr o vině není založen na úvahách o procesní pasivitě žalobce, ale na přezkoumatelně popsanych skutkových a navazujících právních závěrech. Správní orgány z výše vyložených důvodů podle přesvědčení soudu dostaly požadavkům vyplývajícím z principu materiální pravdy a zjistily ve správním řízení skutkový stav, o němž nelze mít důvodné pochybnosti (viz výše).
86. Důvodnými přitom soud neshledal ani další procesní námitky žalobce poukazující na to, že byla porušena a krácena jeho procesní práva, že nebylo postupováno v souladu s veřejným zájmem a právním pořádkem České republiky jakož i předpisy Evropské unie společenství, nebyly šetřeny a hájeny zájmy žalobce, správní orgány nedostaly výkonu správy, jež má být službou veřejnosti, žalobce byl v nerovném postavení, nebyla mu poskytnuta přiměřená pomoc a poučení ze strany správního orgánu, úkony správního orgánu nebyly činěny s dostatečným předstihem tak, aby mohl žalobce účinně uplatňovat svá práva, resp. že žalobce nebyl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí před jeho vydáním, či že správní orgány porušily zásady ust. § 2 odst. 1 a 2 správního řádu, dále zásady legitimního očekávání dle ust. § 2 odst. 4 správního řádu a upřely žalobci právo na obhajobu a spravedlivý proces, popř. že rozhodnutí správních orgánů jsou diskriminační a šikanózní.
87. Ani v případě těchto žalobních námitek žalobce nijak nespécifikoval a nerozvedl konkrétní vady v postupu správních orgánů, v důsledku kterých měla být jeho procesní práva porušena, ani své obecné a paušální námitky jinak nekonkretizoval. I těmito námitkami se tedy soud mohl v souladu s dříve uvedeným zabývat toliko v obdobné míře obecnosti. Žalovanému je přitom třeba přisvědčit, že žalobce na svých procesních právech v žádném ohledu krácen nebyl. Žalobce byl po celou dobu správního řízení v souladu s poučením zasláným žalobci spolu s oznámením o zahájení řízení oprávněn vyjadřovat se ve věci a navrhopvat doplnění dokazování. Správní orgán prvního stupně rovněž nařídil ve věci ústní jednání, ke kterému se však žalobce bez omluvy nedostavil. Žalobce byl dále ze strany správního orgánu prvního stupně řádně vyrozuměn o ukončení shromažďování podkladů spolu s uvedením seznamu všech podkladů pro rozhodnutí. Žalobce se nicméně i přes nahlédnutí do spisu před vydáním Prvostupňového rozhodnutí k věci vůbec nevyjádřil. Žalobce pak byl posléze podle žalovaného seznámen i se všemi podklady pro rozhodnutí shromážděnými v rámci doplnění dokazování v odvolacím řízení ve smyslu ustanovení § 86 odst. 2 správního řádu a mohl se k nim vyjádřit. Ač byl včas a řádně uvědomen o prováděném výslechu svědka, předmětného jednání se nezúčastnil. Lze tedy uzavřít, že správní orgány dostaly požadavkům vyplývajícím ze správního řádu a navazující rozhodovací praxe správních soudů a nijak nezkrátily žalobce na jeho procesních právech, která mu v daném správním řízení příslušela.
88. Soud se pro úplnost vyjadřuje i k dalším dílčím námitkám vzneseným žalobcem v podané žalobě.
89. Soud nevešel ani na námitku, kterou žalobce shodně uplatnil již v podaném odvolání, podle níž správní orgán prvního stupně neměl jasno ani v otázce hloubky poškození (vytlačení kolejí), protože uvádí údaj 0,30 m i 0,50 m, přičemž samotné vytlačení kolejí (stav v terénu) nelze podle žalobce činit totožným s ohrožením životního prostředí. Žalovaný se s předmětnou námitkou v odůvodnění Napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vypořádal a vysvětlil důvody, pro které uzavřel o její nedůvodnosti. Žalobce na tyto závěry

vyslovené žalovaným v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nijak nereagoval a omezil se toliko na doslovné zopakování námitky vznesené v odvolání. Za této situace soud s odkazem na výše uvedené opětovně připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128). Soud proto uzavírá, že žalobce v odůvodnění Napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vysvětlil důvody, pro které popsání poškození lesních pozemků vedlo k závěru o ohrožení životního prostředí. Z Napadeného rozhodnutí i Prvostupňového rozhodnutí přitom rovněž jednoznačně vyplývá, že správní orgány zcela konzistentně jak ve výroku, tak i v odůvodnění Napadeného rozhodnutí specifikovaly míru poškození lesních pozemků mj. prostřednictvím údaje o hloubce kolejí až 50 cm, přičemž v případě konkrétně označených pozemků byl údaj o hloubce uveden v hodnotě 30 cm. Ani v tomto ohledu tedy žádné z rozhodnutí netrpí vadou, pro kterou by nemohlo v soudním přezkumu obstát.

90. Důvodnými soud neshledal ani obecné námitky poukazující na procesní nepoužitelnost zápisu z inspekčního šetření a výsledků kontroly obecně. Soud podotýká, že správní orgán prvního stupně zcela v souladu s rozhodovací praxí správních soudů vyšel z výsledků kontroly realizované jím před zahájením správního řízení, přičemž podklady shromážděné v rámci kontroly učinil součástí správního spisu v řízení o správním deliktu. Soudu není zřejmé, na základě jakých konkrétních úvah žalobce považoval za nepřípustné zohlednit v rámci správního řízení rovněž obsah zápisu z inspekčního šetření ze dne 3. 12. 2013. Pravomoc a působnost správního orgánu prvního stupně k realizaci daného šetření má dostatečnou oporu v ustanoveních § 2 a 3 zákona č. 282/1991 Sb. Správní orgány přitom zcela v souladu s judikatorními požadavky neomezily shromáždování podkladů ve správním řízení a proces dokazování na mechanické převzetí výsledků šetření předcházejícího správnímu řízení. Všechny podklady předcházející vlastnímu zahájení řízení učinily součástí správního spisu v tomto řízení, přičemž tyto podklady dále doplňovaly. Žalobce byl přitom se všemi podklady pro rozhodnutí seznámen a bylo mu umožněno se k nim vyjádřit.
91. Pokud žalobce v podané žalobě shodně jako v podaném odvolání namítal, že „*postupoval-li tedy někdo protiprávně, byla to sama ČÍŽP, která uvedla, že od místního šetření (účastník řízení neví, co tento pojem znamená, a právní úprava jej nezná) a ústního jednání ustoupila (tj. neprovedla je), protože provedla vlastní šetření a okolnosti jsou jí známy. Jedná se o naprosté porušení mezí správního uvážení, která je zaměněna za volnou úvahu ve věci*“, není soudu zřejmé, o co svou námitku žalobce opírá. Soud s odkazem na výše uvedené podotýká, že správní orgán prvního stupně nařídil v průběhu správního řízení v nyní posuzované věci ústní jednání na 29. 1. 2014, včas žalobce o nařízení ústního jednání informoval, avšak žalobce se tohoto jednání bez omluvy nezúčastnil. Uvedená žalobní námitka je tedy v příkrém rozporu s obsahem správního spisu a soud ji proto nemohl shledat důvodnou.
92. Pro úplnost soud podotýká, že neopomněl ve světle závěrů vyplývajících z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013 - 46, publ. pod č. 3528/2017 Sb. NSS, posoudit okolnosti související s novou hmotněprávní úpravou správního trestání. Dospěl však k závěru, že zákon č. 282/1991 Sb. v účinném znění stanoví za předmětný skutek, za nějž byl žalobce v předmětném případě postihnut, shodnou horní hranici pokuty, a proto nelze novou úpravu považovat pro žalobce za příznivější.
93. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

94. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. února 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu